

Synopsis suomeksi

Harakan yksinäinen nauru kaikuu tienoon yllä. Kuka hän on?

Tuore kihlakunnantuomari Nils Psilander on saapunut Ahvenanmaalle opiskelupaikkakunnaltaan Dorpatista. Hän tuo mukanaan uutta tietoa sisältäviä kirjoja – tietoa paholaisesta sekä siitä, mitä heille tapahtuu, jotka hänen kanssaan liittoutuvat. Kirkkoherra Bryniel Kjellinus toivottaa nämä uudet ajatukset tervetulleiksi.

- Jumala tarvitsee minua.
- Ja minua!

Lisbeta Skarp huudahtelee metsän suuntaan rauhoitellakseen lehmiään. Ei siinä ole mitään omituista – niin kaikki tekevät ja ovat aina tehneet. Hänen miehensä Per Skarp tai muutkaan talonpojat eivät sekaannu naisten taikauskoihin tapoihin, pakko on vain tehdä voitavansa. Mutta Karin Emkarbystä kuiskuttelee omia loitsujaan.

- Olen pyytänyt paholaista apuun!

Nyt hänet on otettu kiinni. Kihlakunnantuomari ja kirkkoherra kutsuvat pitäjän lautamiehet kokoon ja vaativat Karinia tilille.

- Kyllä, minä se olin! Mutta myös sinä, ja sinä, ja sinä!

Karin osoittaa kahtatoista naista, heidän joukossaan Lisbeta ja Ebba. He kaikki vastaavat syytteeseen kieltävästi, ilkeillä kirosanoilla höystäen.

Kotona tilalla Lisbeta etsii tukea Peristä.

- Olisit kertonut mitä tapahtui!
- Mitä tapahtui?

Lutamiehet kuulevat kyläläisten todistajanlausuntoja. Piika Elin paisuttelee syytöksiä, kun taas vahtimestarin vaimo Kristin yrittää vedota järkeen. Kihlakunnantuomari ja kirkkoherra ovat järkähtämättömiä.

- Noitanaisen älä anna elää!

Kotimatalla käräjiltä kirkkoherraa vainoavat näyt: mustat, hyökkäävät nokat etsivät häntä. Samalla Ebba hoitaa Karinia, tämän teloitukseen valmistautuen.

”Sententia! Aiemmin mainituista syistä sekä lautamiesten sen yksimielisen todistuksen pohjalta, että Karin, Sigfrid Erikssonin vaimo Emkarbyssä, noituudella ja taikauskosilla toimillaan, toisaalta on saatu kiinni itse teosta, toisaalta myös itse käräjillä tämän tapahtuneen on tunnustanut, ja koska kaikkein korkein Jumala itse pyhässä laissaan, Exoduksen luvussa 22, jakeessa 18 ankarasti käskyy, että noitanaisen ei tule antaa elää, niin minä tuomitsin tämän aiemmin mainitun itsellisen naisen Karin, Sigfrid Erikssonin vaimon Emkarbyssä, elossaolevasta kuolleeksi, kaulansa kirveellä katkaistavaksi ja ruumiinsa tämän jälkeen roviolla poltettavaksi.”

- Kohta liekki lyövät korkeuksiin, tuli roihuaa raivoten, ja minä nousen kohti taivaita sankan savun nauhoina ja henkäyksinä. Tulen putoamaan. Tulen putoamaan sateena ruispelloillenne ja humalmaillenne. Kaikki, mitä olen sanonut on totta!

TAUKO

Kastelholman linnan vankityrmässä, paljaalla kivilattialla istuvat Lisbeta, Ebba, Margreta, Maria, Anna ja Ingeborg. On kylmin talvi miesmuistiin.

– Meillä on niin monta tarinaa jaettavaksi kanssanne. Niin monta totuutta teille esitettäväksi.
– Niin monta sanaa, niin paljon sanomatta jäänyttä asiaa, mutta taidamme vain yhtä kieltä ettekä te taida samaa.

Kirkkoherra Kjellinus johtaa syytettyjen naisten kuulustelua sekä kidutusta. Lopulta hän murtaa Ebban, josta tulee toinen noituudesta teloitettu.

Per Skarp on yksin jäljellä. Hänellä on tila, eläimet, piika ja poikansa, mutta ei Lisbetaa.
– Tilaltani näen koko maailman, kaiken, mitä se on vailla.

Per yrittää vielä viimeisen kerran taivutella Psilanderin lautamiehiä, mutta tuloksetta. Kjellinus ja Psilander painostavat syytettyjä naisia kertomaan Blåkullasta¹, paholaisen juhlapaikasta, mutta heidät huijataan mukaan tanssiin, joka paljastaa enemmän kuin he olisivat uskoneet.

– Ja kaikki on vain silmänlumetta. Valuu kuin vesi sormien välistä..

Psilander ei mukisematta niele naurunalaiseksi joutumistaan. Hän palaa kirjojensa luokse ja toteaa voimakkaasti asian laidan.

– Rivi riviltä, siitä vain, järjestyksessä vasemmalta oikealle. Noitanaisen älä anna elää!

Lisbeta on vielä elossa. Viimeisenä.

– Voitte pilkkoa minut palasiksi kuin hiilen, en aio valehdella!

Mutta kidutus on ankaraa. Jääkylmät käsiraudat murskaavat hänen kätensä. Lisbeta muistaa elämänsä, viimeisen.

– Tunnustan! Mieluummin kuin että kidutatte minua yhtään pidempään, minä tunnustan! Kaikki mitä olette sanoneet on totta! Jonain päivänä syyttömyydestäni tulee ilmeistä ja selvää. Mutta ei tänään. He ovat vieneet minut itseltäni.

Pitäjän lautamiehille valkenee lopulta minkä toimeenpanemiseen heidät on ylipuhuttu.

– Nyt riittää, tuomari! Nyt riittää, kirkkoherra! Näemme taas selkeästi, ja se mitä näemme on kuolemalla palkittua syyttömyyttä. Nyt riittää!

On liian myöhäistä pelastaa Karin, Lisbeta, Ebba, Margreta, Maria, Anna ja Ingeborg. He kuitenkin näkevät, mitä heille tehtiin ja mitä heidän vapauttamiseksi ei tehty.

– Musta totuutenne – siihen tähdet puhkovat reikiä. Putoamme sateena ruispelloillenne ja humalmaillenne!

Ruumiini.

Tuleni.

Sade.

¹ Myöhemmin suomeksi Kyöpelinvuori.